

Haza a magasban

ELŐADÁSOK
A SZENT ISTVÁN TÁRSULATNÁL
XXI.

KELLERMAYER MIKLÓS

*Az első és a második
kopernikuszi fordulat*

KELLERMAYER MIKLÓS

Az első és a második
kopernikuszi fordulat

A tudomány és az istenhit
újraegyesítésének sürgető parancsa
az élővilág megmentéséért

SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
az Apostoli Szentszék Könyvkiadója
Budapest 2005

Sorozatszerkesztő

Farkas Olivér
és
Sarbak Gábor

© Kellermayer Miklós, 2005
© Szent István Társulat, 2005

ISBN 963 361 701 4
ISSN 1588-9491

Szent István Társulat
1053 Budapest, Kossuth Lajos utca 1.
Felelős kiadó: Dr. Rózsa Huba alelnök
Felelős kiadóvezető: Farkas Olivér igazgató

AZ ELSŐ bekövetkezett, a második még nem jött el!

A „kopernikuszi fordulatról”, annak meghatározó szerepéről a magunk és az élővilág életéről alkotott nézetünk, tetteink alakulásában Balogh Jánostól, a világhírű magyar zoológustól, életvédőtől hallottam először. Három évvel ezelőtt, 2002 augusztusában, életének kilencvenedik évében halt meg. Szép kort ért el. Halála mégis hirtelen és váratlan volt, hiszen az utolsó pillanatig szenvedélyesen harcolt az élővilág megmentéséért és nemkülönben a nagy bajba jutott magyarság életéért, jövőjéért. Előadásommal, írással neki tisztelgek, neki szeretnék emléket állítani.

A „kopernikuszi fordulat” fogalom elsődlegesen és természetesen arra a felfedezésre utal, amelyet Kopernikusznak tulajdonítunk. Hiszen fordulat, amikor a geocentrikus (Föld-központú) világképet a heliocentrikus (Nap-központú) világkép váltja fel. A felismerés, ami a fordulat alapja, már a görögök gondolkodásában fellelhető. Kopernikusz felismerése 500 éves. Az a felvetés viszont, hogy a Föld-központú világképről a Nap-központú világrépre történő áttérés

fordulatot hozott és meghatározó szerepet játszott az emberiségnek az élővilághoz és benne önmagához való viszonyulásában, új keletű, és sajnos széles körben elterjedtnek sem tekinthető. Különösen azért nem, mert a média a megvásárolt szereplőivel mindent megtesz, hogy elhallgassák a tragikus igazságot, a fordulat eredményét, az emberiség nagy bajjutottságát, az élővilág, és különösen az erdőségek rohamosan fokozódó pusztulását. Nem tudom, kitől ered a „kopernikuszi fordulat” és az emberiségnek az élővilághoz való ártó viszonyulása közti kapcsolat első felvetése, attól tartok, kideríthetetlen. Egy biztos, én Balogh Jánostól hallottam először, így számomra eredhet tőle is. De nem is az a lényeg, hogy kitől ered, hanem az, hogy logikus, elgondolkodtató, és sok tekintetben elfogadható magyarázatot ad arra a törésre, ami az emberiség életében az elmúlt 500 évben bekövetkezett az élet forrásához, Krisztushoz, önmagához és az egész élővilághoz való viszonyulásában. A középpont és a központ fogalmak közt látszólag nincs nagy különbség. De itt, a Föld helyzetének megítélésénél, óriási. Azért, mert az égitestek, a csillagok nem az álló Föld körül keringenek, azért mert kozmológiai értelemben nem a Föld a létező anyagi világmindenség középpontja, a Föld még lehet központ. Mert valóban az! Központ! Értékközpont! A világmindenség értékközpontja! Minden embernek kivétel nél-

kül tudnia, megélnie kell életének ezt a fő alapigazságát, nevezetesen azt, hogy a Föld, ahol él, kiválasztott hely. Krisztus Földre jött, megtestesülése, emberré válása, kereszthalála és feltámadása bizonyítja mindenekelőtt és -felett, hogy a Föld valóban a világmindenség kitüntetett helye, érték-központja. Ebben a tudatban élt, így gondolkodott a kopernikuszi fordulatig az egész keresztény világ. A világ, ahol Krisztus tanításából a tudomány kibontakozott, ahol Jáki Szaniszló szavaival: „*a tudomány élve született.*” (1. Jáki Szaniszló: A tudomány megváltója, Ecclesia Kiadó, Budapest 1990). A második bizonyíték arra, hogy a Föld a világmindenség értékközpontja, mi magunk vagyunk. Minden egyes ember külön-külön. A harmadik maga az élővilág, amelynek az volt a 4 milliárd éves „küldetése”, hogy ezt a kis parányi bolygót Édenkertté, az ember számára biztonságos helyé alakítsa. Az volt az élővilág, különösképpen a zöld növényzet feladata, hogy legyen 21% oxigén és 0,04% szén-dioxid az atmoszférában, s felette legyen kellő vastagságú ózonréteg a Napból és a világűr más részéből érkező rövid hullámhosszú, nagy energiájú pusztító sugarak kiszűrésére. Hogy legyen tiszta víz, egészséges táplálék, lágy eső, langy meleg. Hangsúlyoznunk kell, hogy az elmúlt századok tudományos felfedezései cáfolhatatlan bizonyítékot adtak arra, hogy egy „célszerű, gondoskodó programot” követve

4 milliárd év alatt valóban az élővilág varázsolta az ember számára Édenkertté a Földet.

Az „első kopernikuszi fordulat” élővilágra alkalmazásának alapja az a tény, hogy az elmúlt 500 évben az emberiség súlyos értékválságba sodródott. Nem annak tudatában élt és él, hogy a Föld a világmindenség értékközpontja, amit, ahogyan az imént megvilágításra került, az élet, az élővilágé, önmagunké és gyermekeinké tesznek azzá. Mostanra azonban nyilvánvalóvá vált, hogy azt az életellenes életet, amit az emberiség eddig élt, tovább nem folytathatja! Fordulatra van szükség! Ez a második kopernikuszi fordulat, ami sajnos még nem jött el, de sürgősen el kell jönnie.

Miután felvázoltam azt, amit a választott cím alatt el szeretnék mondani, megkísérlem a kopernikuszi tanok ismertetése után röviden számba venni mindazokat a Krisztus-ellenes, ember-ellenes, élővilág-ellenes eszméket, tanokat, tetteket, amiket az emberiség az elmúlt 500 évben elkövetett.

Nicolaus Copernicus (Nikolaj Kopernikusz) Torunban (Lengyelország) született 1473-ban. Apja kereskedő, aki korán meghalt. Püspök nagybátyja gondoskodott neveltetéséről apja halála után. Krakóban, majd Bolognában, Paduában, Ferrarában és Rómában tanult. 1512-től a Frauburgi (fromborki, Lengyelország) dóm kanonoka lett, anélkül hogy pappá szentelték volna. Itt halt meg 1543-ban. Asztronómiai gondo-

latait az 1512-ben kézirat formában körözött *Commentariolus* című könyvecskéjéből ismerhette meg először a világ. Részletesebb leírást Rheticus wittenbergi professzor 1540-ben megjelent *Narratio prima* című munkája ad. A főműve, a *De Revolutionibus Orbium Coelestium* (Az égi pályák körforgásáról) 1543-ban Nürnbergben, halála évében jelent meg. Sokan e mű megjelenésének évtől számítják az újkori tudomány (az újkor) kezdetét.

Az emberi kultúra történetében a világ központjának áthelyezését a Földről a Napra kopernikuszi fordulatként szokás említeni. Kibogozhatatlan, hogy ez a fordulat miként vezetett a tudományos gondolkodásban is és a közgondolkodásban is a máig tartó zavarhoz, sőt mondhatjuk szakadáshoz, mindazzal szemben, amit a Szentírásból tudott és tud ma is az ember a Földről kiolvasni. Az Ószövetségi Szentírás első könyvében, az első teremtéstörténet első mondata így hangzik: „Kezdetkor teremtette Isten az Eget és a Földet.” A 26. sorban: „Isten újra szólt: Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlónak. Ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a Földön mozog.” A második teremtéstörténet 8. sorában ez olvasható: „Az Úristen kerttet telepített Édenben, keleten és oda helyezte az embert, akit teremtett.” Majd a 15. sorban: „Az Úristen vette az embert és Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze.”

A 19. sorban: „Az Úristen megteremtette még a földből a mező minden állatát s az ég minden madarát. Az emberhez vezette őket, hogy lássa, milyen nevet ad nekik. Az lett a nevük, amit az ember adott nekik.”

Az Újszövetségi Szentírás még az Ószövetségi Szentírásnál is egyértelműbben nyilvánítja ki, hogy a Föld a világmindenség egyedüli, kiválasztott helye, központja, hiszen ide születik Isten egyszülött fia, aki megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától és emberré lett. 30 éven át Názaretben élt úgy, mint minden más ember. Aztán, kereszthalála előtt három éven át tanított, tanítványokat (12 apostol) vett magához. Tanúságot tett az Atyáról. Pilátus alatt Jeruzsálemben igaztalan vádak alapján, igaztalanul elítélték, keresztre feszítették. Kínhalált szenvedett, majd a harmadik napon feltámadt. Megalapította az egy, szent, katolikus és apostoli anyaszentegyházat. Itt maradt az emberek között az Eucharisziában. A bűnbocsánat és az átváltoztatás hatalmát közvetítőkre, az apostolaira, majd azok utódaira, a felszentelt papokra bízta. Mindez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus nemcsak a Földnek a világmindenségben elfoglalt kitüntetett helyét erősíti meg, hanem az emberét is.

A Nikaiai (Niceai) Egyetemes Zsinaton 325-ben, majd 381-ben a Konstantinápolyi II. Egyetemes Zsinaton megfogalmazott hitvallás bizonyosságot tesz arról, hogy 300-350

évvel Krisztus mennybemenetele után az Ő tanítása, a proféták által közvetített kinyilatkoztatott igazságok, az apostolok és az első keresztények tanításai mind-mind milyen elevenen, milyen bizonyosságban éltek a zsinatokon részt vevő püspökökben, papokban, hitvallókban. A tudás és a hit, a tudomány és az istenhit megbonthatatlan egységben volt bennük. Ezért tudtak oly kristálytisztá, örökérvényű bizonyosságot tenni Krisztusról, a Föld központ voltáról és önmagukról, az emberekről, minden egyes emberről, az ember helyéről a teremtett világban, és a lehetséges viszonyáról a Teremtőhöz, a Szentháromság egy Istenhez. Nehéz felfogni, hogy ilyen kezdet, ilyen bizonyosság után az, hogy az égitestek, a csillagok nem keringenek az álló Föld körül, hogyan és miért bizonytalanította, és mondjuk ki, bizonytalanítja el ma is az embert a Föld központ voltának elfogadása, megélése, az élővilág és önmaga létének, küldetésének, valamint Krisztus megváltói tettének méltó, igaz, értékelése tekintetében. Itt van az emberiség történelmének legdöntőbb, megválaszolatlan kérdése!

A felvilágosodás kora lázadás Isten, a Szentháromság egy Isten és különösen a Fiú, a Második Isteni Személy, Jézus Krisztus ellen. Az „anyag örök” dogma tudásellenes, tudományellenes redukcionizmus. Viszont jól fejezi ki a lázadást magát és magyarázatul is szolgál, miként értéktelenedett

el a Föld a kitüntetett értékével, az étellel, az élővilággal és az emberével együtt.

Az étellel, az élőlények és az ember életével foglalkozó tudomány, az élettudomány fiatal. Az egyik legfiatalabb az összes tudományterület között. Alig több, mint 150 éves. A kezdetét Schleiden és Schwann munkásságától, a sejttan megalapításától számítjuk. Ők mondták ki először, hogy minden élőlény sejtekből épül fel. A sejt az élővilág tovább nem osztható egysége. Ha az időpontra tekintünk, a XIX. század közepére, megállapíthatjuk, hogy az élettudomány az erőszakos, makacs istentagadás, az „anyag örök” hamis dogma uralmának közegében született. Nagyon érdekes, hogy a *Nagy Francia Enciklopédia* (1751–1780) szerzői: Voltaire, Rousseau, D’Alambert, Holbach, Helvetius, Montesquieu, Diderot és mások milyen magabiztosan képviselték a természettudományos materializmust és nyilatkoztak az élővilágról és az emberről sokkal előbb, mielőtt az élőlényekről és az emberről szerzett ismeretek, felfedezések elérték volna a tudománnyá válás szintjét, mértékét. Valami ilyesmiket írtak és vallottak: *„Semmi sincs az öröktől fogva létező változatlan anyagon kívül és így minden ember is ennek az örök anyagnak önmagától létrejött létezési formája, a természet műve.”*

Kétséget nem tűrően vallották, hirdették és tanították az „anyag örök” dogmát és érvényességét az élővilágban, mint a tudás és

a tudomány cáfolhatatlan alaptételét, holott az élővilágról, az élőlényeket alkotó elemi egységről, az élő sejtekről semmit sem tudtak. Ma már ugyan van sok biztos ismeretünk az élővilágról, mégis a hamis dogma, a megtévesztettség, miszerint a felvilágosodás kora a tudás és a szabadság diadala volt, máig ható zavart okoz az élet igazi értékelésében. Ha az „anyag örök” dogma és az a feltevés, hogy minden ennek az örök anyagnak önmagától létrejött létezési formája igaz lenne, akkor tényleg tátongó szakadék lenne kötelező a tudomány és az istenhit között. Így a „kopernikuszi fordulatban” bizonyos értelemben a tudomány és az istenhit szétszakadásának (a nagy mértékű szétszakadásának) gerjesztőjét, s mint ilyen, a felvilágosodás eszmerendszerének elindítóját ismerhetjük fel.

A tudomány és istenhit szétválása következtében Krisztus követése ahelyett, hogy az lenne, ami, az élet ügye, egyre inkább vallási üggyé, és ezáltal elferdítetten magánüggyé lett. A vallásgyakorlás pedig a tudomány teljessége nélkül érzelmi töltetű humanizálódás, gyűlölködések, elválások, újabb és újabb darabolódások, mai nyelven szektásodások és az ismétlődő vallásháborúk gerjesztőjévé lett. A dekrisztianizáció, az eltávolodás Krisztustól, az átváltoztatott kenyérben, az Eucharishtiában köztünk maradt Krisztustól az elmúlt 500 évben egyre inkább mélyült a keresztény országokban és

párhuzamosan az evangelizáció a nem keresztény országok, társadalmak felé, szembeötlően megtorpant.

A nagy kérdés természetesen az, hogy honnan táplálkozott az elmúlt 500 évben az egyre mélyülő, a XX. században már tragikus módon pusztító mértékűvé fokozódott életellenesség, emberiségellenesség? Milyen zsarnoki erő volt képes megteveszteni, felsorakoztatni az egész emberiséget az élet ellen, az élővilág ellen, önmaga ellen? Mert ez történt! Az egész Földre kiterjedő, globalizált, egyre mélyülő életellenes diktatúra, zsarnokság tombol. Valljuk be, általunk, a mi közreműködésünkkel. A helyzetet talán Illyés Gyula az *Egy mondat a zsarnokságról* című verséből vett idézet jellemzi legjobban:

„... hol zsarnokság van,
mindenki szem a láncban,
belőled búzlik, árad,
magad is zsarnokság vagy;”

De honnan az erő, az átfogó, globalizált életellenességhez? A válasz egyértelmű: magából az életből! A kőszén, a kőolaj és a földgáz elégetéséből! Ez az erőforrás az elmúlt évszázadok iszonyatos pusztításaihoz, a világháborúkhoz, a népirtásokhoz, de ahhoz is, hogy úrhajók röpködjenek, hogy emberek lépjenek a Holdra, hogy gőzgépek és robbanómotorok hajtotta járműveken száguldozzunk földön, vízen és a levegőben.

Ahhoz is, hogy világítsunk és fűtsünk, ahol hideg és hűtsünk, ahol meleg van. De ahhoz is, hogy legyenek gyógyszereink és vegyszereink a táplálékunk biztosításához, a betegségeink gyógyításához, az életünk meghosszabbításához. Mindezek vívmányok, amikre az emberiség méltán büszke, amik elsődlegesen a tudásának, tudományának, technológiai vívmányainak eredménye. De az életellenesség, a szennyezés, az élővilág és benne a zöld növényzet, az erdőségek pusztítása olyan mértékű, hogy lényegi változtatás nélkül 30-50 év múlva, amire az utolsó csepp kőolaj is elfogy, a Föld az ember számára lakhatatlanná, vagy csak különös kínok közt lakhatóvá válik, állítja, vallja, hirdeti minden felelős, csak az igazsághoz ragaszkodó kutató. Vagyis az ár túl nagy! A kérdés az, hogy a technikai vívmányoknak szükségszerű következménye-e a pusztítás, a pusztulás. A tény az, hogy a pusztítás bekövetkezett. A tragédia végkifejlete itt van másfél, két emberöltő távolságra. Bekövetkezett, de állításunk szerint nem azért, mert szükségszerű, hanem azért, mert törés, fordulat következett be az emberiség viszonyulásában az élethez, az élővilágéhoz, és önmagáéhoz. Meggyőződéssel állítjuk, mert igaz, hogy nem szükségszerű, nem kötelező következménye a technikai vívmányoknak a Föld elszennyezése, lakhatatlanná tétele, a sok gyilkosság, emberellenes gaztett!

Az üzenet fontossága és kellő tudatosítása miatt kell ismételnünk, hogy a kőszén, a kőolaj és a földgáz kisajátításából, elégetéséből eredt és ered az erő a pusztításhoz, vagyis valami olyanból, aminek létrehozásában nem vett részt az ember. Éppen ezért azt kell megvizsgálni, hogy a kisajátítás miért és hogyan vezetett el a globalizált életellenes diktatúrához? Ahelyett, hogy az élővilág és benne az emberiség életbiztonságának növekedését szolgálta volna, miért és miként eredményezte az iszonyatos pusztításokat? Vajon lopás-e, rablás-e, vagyis bűn-e a kőszén, a kőolaj és a földgáz kisajátítása? Eleve bűn-e, avagy azáltal lett bűn, ahogyan végrehajtottuk? Kérdések, kérdések, amelyeket eddig nem válaszoltunk meg. De meg kell! Az biztos, hogy a kőszén, a kőolaj és a földgáz azokból az élőlényekből keletkezett, amelyek azt a „gondoskodó tervet” valósították meg, hogy olyan helyre változzon a kiválasztott parányi kis bolygó, a Föld, ahová az első emberpár is, utánuk minden ember is, mi is, és az emberré lett Isten Fia, Jézus Krisztus is biztonságban ide jöhetett, itt élhetett. A kőszén, a kőolaj és a földgáz ezért elsődlegesen tanúságtevők, bizonyítékok arra, hogy az élővilág változtatta a Földet az ember számára biztonságosan lakható Édenkertté. Amiből egyértelműen következik, hogy tisztelet és védelem jár az élővilágnak! Ha bátor és igaz eléggé az ember ahhoz, hogy

gondolatban „elzarándokol” az első élősejthez, a legősibb őssejthez, Darwin elnevezésében a progenitorhoz, amelyből az egész élővilág a nagy „gondoskodó tervet”, a törvényt, az élővilágra vonatkozó természeti törvényt követve kibontakozott, kötelezően eljut a Teremtőhöz, a Teremtő Istenhez. Ekkor kénytelen rádöbbenni, hogy mindez semmi más okból, csak egyedül Isten felénk áradó, gondoskodó szeretetéből következhetett be, jöhetett létre. Képtelenség más logikát, más magyarázatot találni rá. Magam beleremegek, ahogy most, éltesen, 40 éves sejtélettani kutatómunkámból fakadó igaz felismerések, csodálkozások után kezdem felfogni, megérteni és elfogadni a tanítást, azt, hogy a teremtés valóban a Teremtő Isten szeretetéből fakadt. Ha gondolatban végigmegyünk ezen az egyedüli, igaz logikán, csak köszönet, tisztelet, hála és szeretet gerjedhet bennünk Isten, a Szentháromság egy Isten iránt. Hát sajnos pont ezt nem tettük meg eddig, pedig hamarosan elfogy a kőszén, a kőolaj és a földgáz. Senki felelős, hozzáértő véleménye szerint, ahogyan már jeleztük nincs 30-50 évnél többre való! Különösen igaz ez, mert olyan országok és népek is a nagyfogyasztók közé lépnek, mint Kína és India, akik eddig alig fogyasztottak. Ha egy-két évtizeden belül ezekben az országokban is lesz minden családnak autója, ahogy nálunk és tőlünk nyugatabbra még inkább van, biztos, hogy még

fél évszázadnál hamarabb fogy el minden égethető, élőből származó szénhidrogén a Földön. Így a fordulat, amit kifejező módon „második kopernikuszi fordulatnak” nevezünk, kritikusan sürgetővé vált.

Megválaszolando még, hogy az élettudomány, amit – ahogyan már jeleztük – 150 év körülinek ítélünk, mit tett? Elméletileg 3 válasz van! 1. Munkálkodott az élet megmentésén, az élővilág egyes tagjai és az egyes emberek életének megmentésén; 2. Csak „szemléltette” az ártásokat. Pilátus módjára csak a „kezeit mosta és mossa”, mondván, a tudomány semleges, csak a felismerések az övé. A végrehajtásban nincs felelőssége. Jellemző módon valahogy így viszonyul a Hirosimára és Nagaszakira ledobott atombombák esetében is, és a túlnépesedést „dadogja”, pontosabban „hazudja”, mint tudományosan megalapozott okot az életellenes ártások magyarázatára; 3. Szembesülni kell a harmadik lehetőséggel is, azzal, hogy netalántán az élettudomány közreműködött, esetleg vezető szerepet játszott és játszik a tragikussá vált életellenességben!

Ha valaki vállalkozik arra, hogy megvizsgálja a 150 éves élettudomány szerepét az élővilág-ellenes, emberellenes tettekben, a globalizált életellenes diktatúrában, a halál civilizációjában, azt csak az igazság teljességében teheti. Az igazság teljessége azonban csak a teljes szabadság megélésében érhető el. A teljes szabadság viszont csak

azoknak lehet osztályrésze, akik nem félnek, akik készek inkább meghalni. Ha ez mind együtt van, akkor először magát az élettudományt kell megvizsgálni. Az a tény tárulkozik fel ekkor először, hogy az élettudomány megkettőződött világ! Parányi azoknak a kutatóknak, igaz kutatóknak az aránya, akik Darwin eredeti, soha meg nem változtatott álláspontjához hasonlóan az életet, az egész élővilág életét egyetlen közös ősből, a progenitorból eredeztetik. Akik ehhez az első élő sejthez (a legősibb őssejthez) tartozó misztériumot megmásíthatatlan tényként fogadják el. Vagyis a misztériumot misztériumnak, a tudás, a tudomány legmagasabb szintjének. A lényegéből fakadóan a progenitor létrejöttét soha meg nem ismerhetőnek tekintik, tanítják és minden fórumon hirdetik. Az igazság kedvéért hozzá kell tenni, amit szeretnek elhallgatni, hogy Darwin még tovább is ment, még egyértelműbben fogalmazott. A progenitort egész életén át, minden megnyilvánulásában Isten által teremtettnak nyilvánította. Ma már elég jó egyetértés van abban, hogy a progenitor, a legősibb egyetlen őssejt, amelyből az élővilág kibontakozott az 5 milliárd éves Földünkön, úgy 4 milliárd évvel ezelőtt jött létre. De tudásbeli, s mint ilyen, igazságbeli szakadás következik be (be is következett), ha az élővilágra vonatkozó legalapvetőbb ismeretet, az „omnis cellula e cellula” („élő sejt csak élő sejtből

keletkezik”) figyelmen kívül hagyva elméleteket (hipotéziseket) kezdenek gyártani az élet spontán keletkezésére. Akár a Földön kívül máshol is. Ezeknek az elméleteknek az összességét, vagyis azokét, amelyek szerint élettelen molekulákból, elemekből véletlenszerű találkozás, összecsapódás folytán élő szervezetek jöttek létre, molekuláris evolúciós elméleteknek, vagy egyszerűen molekuláris evolúciónak nevezik. A hivatkozás, amit ezek az elméletek döntő bizonyítékként felhoznak, az ún. Miller-kísérlet. Stanley Miller 1953-ban magas hőmérsékleten (leutánzandó a Föld 4 milliárd évvel ezelőtti állapotát), víz, hidrogén, szén, nitrogén keverékben aminosavak, azaz a fehérjéket felépítő alegységek és más kis molsúlyú szerves molekulák spontán létrejöttét bizonyította. A molekuláris evolucionista elméletek, mint parancsoló tények, amelyeket a fiataloknak kötelező megtanulni, tudni, bekerültek a tankönyvekbe. Ezek a hamisságok természetesen kiölték és kiölik a fiatalokban az igazságkeresés vágyát, a gondolkodás szabadságát. Alattvalókat, gondolkodás nélküli szavazókat formálnak belőlük az életellenes diktatúra, a halál civilizációja számára. Darwinra hivatkoznak, de nem mondják meg, hogy Darwin egyetlen őssejtből, a progenitorból eredeztette az élővilágot és ezt mindenütt és mindenkor, ahogyan fentebb már leszögeztük, megismerhetetlennek, Isten által teremtettnek

tartotta, nyilvánította, tanította. A molekuláris evolucionista elméletek a legegyszerűbb tényeket sem veszik figyelembe. Az élet nem egyszerűsíthető! Nincs fokozatos élet! A legegyszerűbb élő sejt, pl. egy baktérium is felfoghatatlanul bonyolult. Ahhoz, hogy éljen, hogy önmagát újjáteremtse, hogy képes legyen differenciálódni, a környezettől elkülönülni, helyét változtatni, építő elemeket felépíteni, lebontani, energiát termelni, táplálékot felvenni és lebontani, nagyon bonyolultnak kell lennie. A felsoroltakból semmit sem lehet elvenni! Egyszerre mind kell! Az összes együtt az élet! Amúgy az evolúciós gondolkodással, az evolúciós mentalitással van a baj! Semmiféle engedelményt nem lehet tenni! Nem lehet kicsit evolucionistának lenni, mert az evolucionista gondolkodás keretében kötelező hazudni! Ugyanis, az „anyag örök” hamis dogma hatása ismerhető fel, érhető tetten az evolúciós elméletben, gondolkodásban. E dogma szerint, az „örök anyag”, terv és tervező nélkül, magától és magából, véletlenül szüli meg az élővilágot is és benne az embert, az emberi fajt is. Az igazság, az egész élővilágra vonatkozó igazság azonban az egyetlen őssejt, a progenitor misztériumában van. Az első élő sejt nem elemek, molekulák véletlenszerű találkozása, valamiféle meghatározhatatlan valószínűség érvényesülése folytán, valamiféle primitív szinten jött létre, hanem teljességben a ki-

bontakozásra, a tudomány eszköztárával soha meg nem ismerhetőséget bizonyítva. A tudomány teljessége, igazsága és szabadsága miatt kell elfogadni mindezt úgy, ahogy Darwin is tette és hirdette.

Ma a globalizált életellenes diktatúrában nehéz felmérni, mekkora az igazságot kizárólag követők és hirdetőik tábora. Csak azt lehet látni, hogy az élettudomány, ahogy jeleztük, megkettőződött. Látszólag az elméleteket, a molekuláris evolúciót harsogók tábora a nagy. Ők uralják a pénzt, a pályázatokkal elnyerhető pénzt, a médiát, az oktatást (a gyermekrontást, a megbotránkoztatást). Nehéz megítélni, hogy az első élő sejt teremtett voltát és az élővilág kialakulásában a Teremtő Isten tervének megvalósulását ma az élettudomány képviselői közül hányan fogadják el. Az bizonyos, hogy kevesen vannak, akik nyíltan kiállnak mellette, akik hirdetik és sürgetik a dogmákká merevített hamis elméletek tanítása, a tudomány nevében és leple alatt folytatott hazudozás helyett a tudomány felszabadítását, igazzá tételét. Ez vonatkozik nem csupán a minden élő sejt közös őisére, a legősibb sejt létrejöttére és a törvényre, ami a kibontakozást, a sokszínű élővilág létrejöttét vezérelte, hanem az eluralkodott sejtelméletre, arra az elméletre is, amit úgy hívnak „membrán-pumpa-szabad oldat” elmélet. Továbbá arra az elméletre is, amit az ember származására, az emberi faj, a „homo sa-

piens” létrejöttére eszeltek ki és ártó módon tényként tanítanak az ártatlan, felnövekvő fiataloknak.

Az egyórás előadás terjedelme nyilvánvalóan nem teszi lehetővé, hogy az élettudomány dogmává merevített hamis elméleteit mind részletesen számba vegyük, ismertessük, azonban arról az elméletéről, amit az ember származására, magyarázatára gyártottak, már csak azért is kötelező részletesebben szólni, mert a XX. század nagy tragédiáinak, emberiség-ellenes ártásainak egyértelműen fő forrása. Hivatalos neve „Darwini evolúciós fajelmélet”. Alapja az 1871-ben először, majd 1874-ben, jelentős átdolgozás után másodszor kiadott, Charles Darwin: *The descent of man, and selection in relation to sex* (Egyszerű használatban és magyar fordításban: „Az ember származása”) című könyv. Az elmélet szerint az egyes emberek ugyanúgy, mint minden egyedi élőlény fajba, az emberi fajba (*homo sapiens*) sorolható, sorolandók. Az igaz, hogy a fajba tartozás az egész élővilágban az egyedi élőlényeknek kötelező érvényű létkeretet szab. Az igaz, hogy ebben a faj szabta létkeretben az egyedi élőlények mind tökéletesek. Az ember viselkedése, tettei azonban minden kétséget kizáróan bizonyítják, hogy az embernek nincs kötelező érvényű faji létkerete!!! Ha lenne, nem lenne baj. Nem lett volna, nem lenne képes az ember pusztítani, sem az élővilágot, sem önmagát. Nem lenne

képes ölni, különösen nem a még meg nem született utódait. Csak az ember képes esz-
közt gyártani az anyaméh biztonságában
élő magzatok tömeges legyilkolására. Igen,
képes rá, mert szemben minden más élő-
lényel, egyedileg felszabadított az egyedi
élőlényekre érvényes természeti törvény au-
tomatikus parancsa, a faji létkeret parancsa
alól. A testét felépítő sejtek automatikusan
követik a természeti törvényt. Ezért kutat-
hatók. Ezért tudomány az orvostudomány,
ami biztatóan nagyszerű eredményeket is
hozott. De az emberi egyed nem követi
automatikusan a természeti törvényt, az
emberi személy egyedül a létező anyagi vi-
lágban, egyedül minden élőlény közül, fel-
van szabadítva a törvény parancsa, automa-
tikus érvénye alól. Szabad, annyira szabad,
hogy árthat, gyilkolhat, bűnöket követhet
el, de gondoskodhat, jót tehet, szerethet is.
Ezért leginkább az elkövetett bűnökből,
azok közül is, különösen a magzatgyilkos-
ságokból döbbenhetünk rá, mennyire hely-
telen, hamis, következőképp tudományel-
lenes az ember fajba sorolása. Az ember
fogantatását és születését igazságellenes, tu-
dományellenes az élővilág egyes tagjainak
születésével azonosnak, egyenlőnek, az élő-
világra általánosan érvényes törvény auto-
matikus megvalósulásának tekinteni. Az
élővilágban a minden élő közös ősének, az
első élő sejtnek, a progenitornak a létrejöt-

téhez tartozik a misztérium és ahhoz a tör-
vényhez, ami az élővilág kibontakozását ve-
zérte ebből az első sejtől. Igenis, miszté-
rium tartozik a progenitorhoz. De minden-
hez, ami egyszer, de csak egyszer jött létre,
s közben elindítója egy új létezési formának.
Az első élő sejt, a legősibb őssejt, a progeni-
tor ilyen. De nem ilyenek az egyes élőlé-
nyek. Egyedek ugyan, de mind a „törvény”
kötelező érvénye szabta leszármazottai a
progenitornak. Kivétel csak az ember! Min-
den egyes ember, mert ahogy jeleztük, egye-
dileg felszabadított a törvény automatikus
érvénye, parancsa alól. Vagyis a világmin-
denségben egyedül az ember az, akinek
egyediségéhez, a törvény automatikus érvé-
nye alóli egyedi felszabadítottságához misz-
térium, a tudomány eszköztárával soha meg
nem ismerhetőség tartozik! Más megfogal-
mazásban ez azt jelenti, hogy minden egyes
ember egyedileg teremtett!

A 150 éves élettudomány terén, ahogy
bemutatásra került, három olyan dogmává
merevedett hamis elmélet uralkodott el,
amely az élettudomány tudomány voltát ás-
ta és ássa alá, és ezáltal kivédhetlenné teszi
azt a felvetést, hogy az élettudománynak
döntő szerep jutott az elmúlt 150 év életel-
lenes diktatúrájában, az ember emberellenes
gaztetteiben, a háborúkban, a népirtásokban.

A pontosítás miatt, a három fő, dogmá-
vá merevített, ártó elmélet a következő:

1. Az élet keletkezésének molekuláris evolúciós elmélete.
2. Az élő sejt felépítettségének „membrán-pumpa-szabad oldat” elmélete.
3. Az ember létrejöttének elmélete, az evolúciós fajelmélet.

Mind a három elmélet téves, hamis, hazug! (Ki-ki választhat, hogy milyen hangsúllyal szereti hallani az igazságot). Ezek az elméletek tükrözik azt az életellenes, Krisztus-ellenes, Szentháromság egy Isten-ellenes szellemi környezetet, ami az 1700-as években az „anyag örök” dogmát, a felvilágosodás eszmerendszerét megszülte és kialakította azt a közgondolkodást, ami Európát, majd az egész civilizált világot átjárta és sajnos még ma is átjárja. Az élet keletkezésének molekuláris evolucionista elmélete megkísérli elmosni az élettelen világ és az élővilág közti lényegi, minőségi különbséget. Azt a nyilvánvaló ténytet, igazságot, hogy az élő nem eredeztethető az élettelen világra érvényes törvényekből. A „membrán-pumpa-szabad oldat” elmélet elnémítja a gondolkozást, az igazság keresését, s közben óriási szolgálatot tesz a gyógyszeriparnak, az élővilágra alkalmazott, egyre nagyobb károkat okozó gyógyszeriparnak. Az ember fajba sorolása, együtt az egész fajelmélettel okozta és okozza a legtöbb kárt, pusztulást. Egyértelmű, hogy a Holocaust is ebben a hamis fajelméletben gyökerezik. A szemlé-

let, a viszonyulás, amit az ember megenged magának a természetbe való beavatkozásai során, szintén abból a szemléletből fakad, hogy alacsonyabb rendű és magasabb rendű fajok, élőlények vannak. Az ember ahelyett, hogy csodálná tökéletességüket, jogot formál arra, hogy az élőlényeket, sőt embertársait is besorolja, minősítse. Az evolúciós fajelmélet elterjedése, eszméjének elmélyülése előtt a tudomány az „ismerd meg!” parancsot követte. Azóta a „minősítsd!”, „bíráld!” parancsokat követi és az életellenes büntetteinek beismerése helyett a túlnépesedést, mint tőle független, általa befolyásolhatatlan okot emlegeti.

A feltornyosuló ártások láttán ma csak egyet tehetünk. Együtt kell kiáltanunk: **ÍGY NEM MEHET TOVÁBB!** Fordulat kell! A sok-sok életellenes ártás után az értéknek kell végre az értéknek lenni! A Föld kitüntetett, egyedi értéke az élővilág. Ezt kell végre mindenkinek felfogni, elfogadni. Ennek örömeben kell élnünk. Az őrizd parancsnak végre érvényre kell jutni. Vissza kell erdősíteni a Földet, mert csak az erdőségek által lesz újra tiszta levegő, tiszta víz, langyos eső. Most, amikor az emberiségnek a kőszén, a kőolaj, a földgáz teljes elhasználása, elégetése után önellátónak kell lennie, tudatosulni kell, hogy a „kizsákmányolás” mentalitásnak kell végre véget vetni. Az energia nem lehet áru! Minden embernek ingyen kell hozzájutnia, ahogy a Napból

jövő energiához minden élőlény igazságo-
san hozzájutott, mielőtt az ember a kizsák-
mányolást parancsoló életvitellé nem tette.
De most a kizsákmányolás helyett az
„őrizd!” és a „szerezd!” isteni parancsoknak
kell az életünk iránytűjévé lenni. Vagyis az
egész emberiségnek végre igazán meg kell
térnie. Ez az új evangelizáció lényege. Az
erő, amiből fakadóan mindezt az emberiség
végre tudhatja hajtani, az Eucharishtiában
köztünk maradt élő Krisztusban van. Végre
mindannyian, minden ember meg kell, hogy
értse, miért mondta Krisztus örök érvényű-
en, nemcsak a túlvilági életre, hanem az e vi-
lági életünkre vonatkozóan is: *„Én vagyok az
út, az igazság és az élet. Senki sem juthat el az
Atyához, csak általam”* (János 14,6). Istenben
élés nélkül nincs, nem lehet élete az ember-
nek. A Krisztusban és általa az Istenben
való élet helyett a puszta létezés az ember
számára maga a kárhozat. Ezt a tényt bizo-
nyítja az igaz tudomány, az élettudomány
kisebbségi, igaz magja is, mert az igaz tudo-
mány és az istenhit egymásba torkollik,
egymástól szétválaszthatatlan.